

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 4283/21
4.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Витошевић, председника већа, Предрага Васића и Јасминке Бакић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца А.Д. из ..., ..., кога заступа адвокат Лабуд Ражнантовић из Београда, Краља Милутина број 23, против тужене Република Србија, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција Београд, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, Немањина број 22-26, ради исплате, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 3988/18 27.1.2021. године, у седници већа одржаној 4.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 3988/18 27.1.2021. године и **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца А.Д. из ..., којим је тражио да се обавезе тужена Република Србија, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција Београд, да му на име разлике у мање исплаћеним зарадама за период од 5.3.2008. године до 5.5.2010.године, исплати новчани износ од 264.219,98 динара, са припадајућом законском затезном каматом, да се обавезе тужена да за тужиоца обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, додатне доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у висини 12/16 за увећани радни стаж, на износ досуђене зараде, и то за сваки појединачни месечни износ за период од 5.3.2008. године до 5.5.2010. године и да се обавезе тужена да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу укупан износ од 160.580,00 динара, све ближе означено у њеној изреци, као **НЕОСНОВАН**.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 9.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3988/18 27.1.2021. године, ставом првим изреке усвојене је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име разлике у мање исплаћеним зарадама за период од 5.3.2008. године до 5.5.2010.године, исплати новчани износ од 264.219,98 динара, са припадајућом законском затезном каматом (све ближе означено у његовом садржају). Ставом другим изреке, обавезана је тужена да за тужиоца обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, као и додатне доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у висини 12/16 за увећани радни стаж, на износ досуђене зараде, и то за сваки појединачни месечни износ за период од 5.3.2008. године до 5.5.2010. године. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу укупан износ од 160.580,00 динара.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, из свих законом предвиђених разлога са предлогом као у жалби.

Тужилац је поднео одговор на жалбу, са предлогом као у одговору.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 у вези са чланом 402 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС"бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд је оценио да је жалба тужене основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, пази по службеној дужности, нити друге битне повреде које би биле од утицаја на њену правилност.

Према чињеничном утврђењу у првостепеном поступку решењем тужене број 111-00-1/2008-03 од 14.1.2008. године, тужилац је примљен у радни однос на неодређено време у Одељењу за надзор, Управе за извршење заводских санкција, на радном месту надзор над материјално финансијским пословима и пословањем привредних јединица у звању саветника. Решењем 120-02-2/2/2008-3 од 27.2.2008. године, одређена му је VIII платна група, I платни разред и коефицијент у висини од

2,53, за обрачун и исплату плате почев од 1.1.2007. године, који коефицијент се увећава за 10% по основу стажа осигурања, који се рачуна са увећаним трајањем а који има степен увећања 12/16, тако да укупан коефицијент износи 2,78. Тужилац је решењем 112-03-6/1/2010-03 од 3.5.2010. године, распоређен на радно место упошљавање лица лишених слободe и пословања служби за обуку и упошљавање, које је разврстано у звање саветника и предвиђено чланом 42 по редним бројем 30, Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Управи за извршење кривичних санкција, почев од 5.5.2010. године, а решењем број 120-02-12/9/2010-03 од 8.9.2010. године, одређена му је VIII платна група, I платни разред и коефицијент у висини од 2,53, за обрачун и исплату плате, почев од 25.6.2010. године, да има право на додатак на основну плату од 0,4% основне плате за сваку навршену годину рада у радном односу. Наведена увећања коефицијента од 10% била су предвиђена одредбом члана 7 став 3 Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у Управи за извршење заводских санкција, што је Одлуком уставног суда I У-63/07, која је донета на седници одржаној 18.11.2010. године, објављено у Службеном гласнику РС број 1/11 дана 14.01.2011. године, утврђено да није у сагласности са уставом и законом. Висина разлике у нето плати за тужиоца за утужени период укупно износи 264.219,98 динара, што је утврђено из извештаја тужене.

Првостепени суд је на основу овако утврђеног чињеничног стања полазећи од одредби члана 154 став 1, 172 став 1 и 185 став 1 Закона о облигационим односима, члана 142 став 1 и 143 став 3 Закона о државним службеницима, члана 60 став 1 и 61 Закона о Уставном суду, те члана 263 Закона о извршењу кривичних санкција закључио, да је тужбени захтев тужиоца основан. Имајући у виду да одредба члана 7 став 3 Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у Управи за извршење заводских санкција, на основу које увећање коефицијента тужиоцу било 10% уместо 30%, како је то предвиђено законом, није у сагласности са Уставом и Законом, што је утврђено наведеном Одлуком Уставног суда од 18.11.2010. године, те код чињенице да је Влада Уредбом уредила разлику у звањима и коефицијентима за државне службенике у Управи, која могу бити предмет само законског уређења и то Закона о извршењу кривичних санкција као посебног закона закључио, да тужена није могла исплаћивати тужиоцу зараду сходно решењу тужене од 27.2.2008. године и 8.9.2010. године, тако што му је коефицијент умањила са 30% на 10%, због чега је тужиоцу нанета штета неправилним радом тужене, да је дужна да тужиоцу накнади штету преоистеклу донешењем неуставне незаконите уредбе, на основу које је тужиоцу утврђен мањи коефицијент за обрачун плате од оног утврђеног законом, јер запослени не може да има мања права која је послодавац утврдио појединачним актом у односу на она права која су утврђена законом, која висина штете је утврђена из извештаја тужене и обавезао туженог да тужиоцу плати законску затезну камату на досуђени износ, применом одредбе члана 277 ЗОО и члана 2 Закона о затезној камати. Приликом одлучивања је ценио и да је тужилац против решења од 27.2.2008. године, подносио жалбу у управном поступку и да је 2011. године у складу са наведеном одредбом Закона о уставном суду, туженој благовремено поднео захтев за измену појединачног акта тужене-решења од 27.2.2008. године, у делу који се односи на увећање коефицијента, по основу увећања стажа који се рачуна са увећаним трајањем, што је утврђено из исказа сведока и тужиоца, те како тужена по том захтеву није донела одлуку, тужилац је искористио законску могућност подношења тужбе суду опште надлежности, за накнаду штете због неправилног рада органа тужене. Ценио је да истакнути приговор застарелости тужене,

за период потраживања од 5.3.2008. до 5.9.2009. године, у смислу члана 372 Закона о облигационим односима неоснован, јер се на основу потраживања тужиоца у овом поступку примењује наведена Одлука Уставног суда од 18.11.2010. године, објављена 14.1.2011. године, према којој одредба члана 7 став 3 назначене уредбе, није у сагласности са уставом и законом, имајући у виду да је тужилац поднео тужбу 17.4.2012. године, те да рок застарелости од дана објављивања наведене одлуке до дана подношења тужбе није протекао.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је погрешно применио материјално право, због чега је ожалбена пресуда преиначена и одлучено је као у изреци ове пресуде.

Одредбом члана 61 став 1 Закона о Уставном суду (“Службени гласник РС” бр. 109/07...) прописано је да свако коме је повређено право коначним или правоснажним појединачним актом донетим на основу закона или другог општег акта, за које је Одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом и општеприхваћеним правилима међународног права потврђеним међународним уговорима или законом, има право да тражи од надлежног органа измену тог појединачног акта, док је ставом 2 прописано да се предлог за измену коначног или правоснажног појединачног акта донетог на основу закона и другог општег акта за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом и општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима и законом, може поднети у року од 6 месеци од дана објављивања одлуке у Службеном гласнику Републике Србије, ако од достављања појединачног акта до подношења предлога или иницијативе за покретање поступка није протекло више од две године.

Поштујући цитирану норму Уставни суд није одредио начин отклањања последица у случају повреде коначног или правоснажног појединачног акта донетог на основу закона или другог општег акта, за које је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом и општеприхваћеним правилима међународног права потврђеним међународним уговорима или законом, па се у конкретној ситуацији последице могу отклонити изменом појединачног акта уз остваривање права на накнаду штете у управном спору, а за случај да такав захтев није постигнут у грађанској парници-члан 16 Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 11/09).

Одредбом члана 142 став 1 Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, број 79/05....104/09), прописано је да жалбена комисија одлучује о жалбама државних службеника на решења о којима се у управном поступку одлучује о њиховим правима и дужностима а одредбом члана 143 став 3 истог Закона је прописано да се против одлуке жалбене комисије може покренути управни спор.

Одредбом члана 231 Закона о парничном поступку, прописано је да ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правила о терету доказивања. Став два истог члана прописује да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано

и ставом три истог члана прописано је да странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије прописано.

Поштујући наведену правну норму супротно закључку првостепеног суда, за основаност тужбеног захтева тужиоца у овој парници је било нужно да тужилац докаже, да је у смислу одредбе члана 61 Закона о Уставном суду (“Службени гласник РС” бр. 109/07...) испоштовао прописану процедуру, да спорно решење тужене број 120-02-2/2/2008-3 од 27.2.2008. године, стави под контролу у наведеном поступку и да тако материјализује правне последице назначене одлуке Уставног суда, односно да је спорно решење измењено, па како то тужилац није доказао, не може користити ни институт накнаде штете ради исплате разлике у мање исплаћеним зарадама, за период почев 5.3.2008. године до 5.5.2010. године, јер за то нема основа, с обзиром да суд у парници не може отклањати последице незаконите норме назначене Уредбе “једног општег акта”. Суд није овлашћен да утврђује увећање коефицијента из наведеног основа, супротно правноснажном извршном појединачном правном акту. Наведено решење је остало на правној снази и делује својом материјалном правоснажношћу и доказном снагом и на утврђени коефицијент тужиоцу по основу стажа осигурања који се рачуна са увећаним трајањем у утуженом периоду, и на основу којег је тужиоцу извршен обрачун и исплата плате за утужени период потраживања.

С обзиром да је неосновано потраживање на име разлике у мање исплаћеним зарадама за период од 5.3.2008. године до 5.5.2010.године, неоснована су и потраживања исплате затезне камате на износе садржане у ставу првом изреке ожалбене пресуде, потраживање за обрачун и уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, доприноса за здравствено осигурање, доприноса за случај незапослености, као и додатних доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у висини 12/16 за увећани радни стаж, на износе досуђене зараде, која као споредна потраживање деле судбину главног потраживања-разлике у мање исплаћеним зарадама за период од 5.3.2008. године до 5.5.2010.године.

Тужилац није успео у парници, те нема право на накнаду трошкова које је у поступку пред првостепеним судом имао, због чега је преиначено и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке ожалбене пресуде и одбијен захтев којим је тражио да се обавезе тужена да му на име трошкова парничног поступка исплати износ од 160.580,00 динара, као неоснован.

Тужена је имала трошкове у поступку пред првостепеним судом, то је применом правила из одредбе члана 150, 153 и 154 Закона о парничном поступку као и применом АТ у време пресуђења, а у складу са одређеним захтевом тужене, обавезан тужилац да туженој надокнади трошкове првостепеног парничног поступка за састав одговора на тужбу у износу од 9.000,00 динара.

Имајући у виду постигнути успех тужене у поступку по жалби, обавезан је тужилац да туженој, надокнади трошкове жалбеног поступка и то на име састава жалбе у износу од 12.000,00 динара, одмерено према важећој ТТ, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке па до исплате, применом одредбе члана 277 Закона о облигационим односима.

Одбијен ја захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка-састава одговора на жалбу, јер ти трошкови применом одредбе члана 154 Закона о парничном поступку, нису били потребни за вођење ове парнице.

Приликом доношења одлуке по жалби, апелациони суд је уочио да је првостепени суд у поступку израде преписа ожалбене пресуде, услед очигледне грешке у писању, у уводном делу, у осмом реду, погрешно навео да је година доношења ожалбене пресуде 2017. година уместо 2021. година, али је нашао да се наведени пропуст може отклонити доношењем посебног решења о исправци којим се не мења суштина одлуке поводом жалбе.

На основу изложеног, применом одредби члана 394 тачка 4, 401 тачка 3 и 165 став 2 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Снежана Витошевић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**